

[Jørgen Jensen.]

des aktioner. Ja men man har aldrig i og for sig brugt den målestok herinde. Når man skulle diskutere, hvad pengene skulle bruges til, til uddannelse og forskning, så sagde man ikke, at det var arbejderklassen, der betalte den største del. Ej heller når vi diskuterede den form for uddannelse, som ligger i EFG-uddannelserne, hvor man var rask nok til at fjerne det økonomiske grundlag for, at denne uddannelse kunne få et virkeligt indhold. Nej, vores stilling er klar her. Vi ønsker aktivitet i arbejderklassen og blandt de studerende, men vi siger altså også, at man skal vælge aktionsformer, som samler alle dem, der er enige.

Må jeg så sige noget om de forskellige former for dagsordensforslag. Jeg sagde allerede i mit første indlæg, at forslaget fra fremskridtspartiet og fra venstre, og jeg kan også sige fra centrum-demokraterne, kan vi ikke støtte.

Så vil jeg godt sige, at hele denne debat understreger, at det lykkeligste var, at der slet ikke blev vedtaget noget dagsordensforslag. Både diskussionen her og hele baggrunden viser, at det er unødvendigt. Egentlig burde vi ved ikke at vedtage et dagsordensforslag understrege, at folketinget ikke ønsker at blive misbrugt, misbrugt i den kamp, som foregår i Det Berlingske Hus, og misbrugt i den kamp og den debat, som føres i samfundet om en rigtig retning i uddannelsen. Det er det, man ønsker at bruge denne debat til. Jeg vil da godt sige til socialdemokratiet og regeringen, at der jo er muligheder her i folketinget for at afvise vedtagelse af enhver form for udtalelse. Hr. Ninn-Hansen har sådan set med sit forsøg på at få undervisningsministeren på talerstolen ønsket en stramning, som selv socialdemokratiet sikkert ikke vil være med til. Ændringsforslaget fra venstre viser også, hvilken vej det er, man vil gå.

Der var altså mulighed for, hvis socialdemokratiet vil, at afvise samtlige de dagsordensforslag, der ligger her, og dermed få den situation, at man erkender, at folketinget ikke skal blande sig i den debat, der foregår her. Det opfordrer vi til.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil først sige til hr. Waldorff, at jeg fik da i hvert fald fra ham et meget klart svar. Hr. Waldorff sagde, at VS måtte støtte de aktioner, der nu var ved at gå i opløsning. Det er da klart nok, men rejser så kun det spørgsmål, om

der da slet ikke findes nogen form for aktion, den være sig nok så uigennemtænkt, skadelig eller umoden, som VS ikke vil støtte.

De garvede DKPere havde mere lugtet luntten og var noget på tilbageset. Det var aktionisterne fra de mange år, der her belærte om, at en aktion ikke skal gå så langt, at den mister sit fodfæste, og derfor var det om at stå af i tide.

Fra fru Ebba Strange fik jeg en redegørelse, som jeg ærligt talt følte var ét stort spørgsmålstegn, og som ikke på noget punkt klargjorde SF's stilling til den konkrete aktion. Men jeg skal lade dette ligge. Det har nok mere teologisk interesse end politisk interesse.

Jeg ser i øvrigt for mig en ejendommelig situation, der er ved at opstå. At dømme efter ordførertalerne er der en risiko for, at det dagsordensforslag, der er fremsat af det konservative folkeparti, socialdemokratiet og det radikale venstre, vil blive forkastet af et nyt flertal i dansk politik.

Hvem består så dette flertal af? Ja, det består af hr. Waldorff i selskab med hr. Glistrup – det er vist årets par. Det er hr. Christophersen og fru Ebba Strange, som jo også er en seværdighed. Det er hr. Brusvang og hr. Ib Christensen, hvis syn på ejendomsskatterne jo er bekendt. Og endelig årets sensation, hr. Jens Møller og hr. Knud Jespersen, som her går arm i arm kun få dage efter, at hr. Jens Møller så stærkt har beskrevet den kommunistiske fare.

Det er sandelig en spraglet forårsbuket, der bebuder et tøjbrud i dansk politik, og som – for at være mere alvorlig – ikke er enig om noget som helst, kun om det ene, at de ikke kan lide, at der er fremsat dette dagsordensforslag, som i situationen, som den tegner sig for folketinget i dette øjeblik, er yderst rimeligt og fornuftigt.

Heroverfor forsøger så hr. Christophersen med, hvad jeg vil betegne som noget ordkløveri. Han kan ikke lide, at folk passer deres arbejde. Han vil have, at de i stedet for skal til eksamen. Han kan ikke lide, at aktioner skal bringes til ophør. Det skal ske omgående. Jeg kan ikke gøre mig klogere, end at når det skal ske omgående – selv om det måske betyder, at politiet skal køre med udrykning for at nå det – så kan det kun betyde, går jeg ud fra, at politiet skal sættes ind, og det ville dog i situationen, som den tegner sig i øjeblikket, være tolt urimeligt.